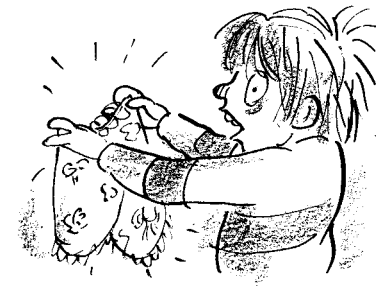

GAĆE GROZNOG GAŠE

FRANČESKA SIMON

Ilustrovao: Toni Ros

Preveo:
Nikola Pajvančić

Laguna

Naslov originala

Francesca Simon

Horrid Henry's Underpants

Text Copyright © Francesca Simon 2003

Illustrations Copyright © Tony Ross 2003

Translation Copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

Đini Kovarski

SADRŽAJ

1. GROZNI GAŠA JEDE POVRĆE	9
2. GAĆE GROZNOG GAŠE	29
3. GROZNI GAŠA JE BOLESTAN	51
4. GROZNI GAŠA PIŠE PISMO	71

GROZNI GAŠA JEDE POVRĆE

„Fuj! Bljak! Odvratno! Aaaaaaaa!“

Grozni Gaša je s mržnjom gledao groznu, odvratnu hranu koja mu je gamizala po tanjiru. Sluzave, bljutave grudvice. Gnusne kuglice. Gumaste žilave kvrgave loptice. Bljak!

Prosto je čudesno kako mama, tata i Saša mogu da jedu te pomije a da ne povrate. Gaša je gurnuo jedan beličasti, ljigavi grumen. Izgledao je kao mozak. Ukus mu je bio kao mozak. Možda i jeste... Uggghhhhhhhhh!

Grozni Gaša je odgurnuo tanjir.

„Ne mogu ovo da jedem“, zastenjaio je Gaša.
„Pozlice mi!“

„Gašo! Karfiol sa sirom je divan“, rekla je mama.

„I hranljiv“, rekao je tata.

„Ja ga obožavam“, rekao je Savršeni Saša.

„Mogu li da dobijem još?“

„Lepo je znati da bar *neko* ceni moje kuvanje“, rekao je tata. Namrštio se na Gašu.

„Ali ja mrzim povrće“, rekao je Gaša. Bljak. Povrće je tako... zdravo. I ima tako... povrćast ukus. „Hoću picu!“

„Žalim slučaj“, rekao je tata.

„Neša svaki dan za ručak ima picu i pomfrit“, rekao je Gaša. „A Aca *nikada* ne mora da jede povrće.“

„Ne zanima me šta jedu Neša i Aca“, rekla je mama.

„Moraš da jedeš više povrća“, rekao je tata.

„Ali ja već jedem mnogo povrća“, rekao je Gaša.

„Šta na primer?“, upitao je tata.

„Čips“, rekao je Gaša.

„Čips nije povrće, je li tako, mama?“, upitao je Savršeni Saša.

„Nije“, rekla je mama. „Šta još, Gašo?“

„Kečap“, rekao je Gaša.

„Kečap nije povrće“, rekao je tata.

„Za tebe je nemoguće kuvati“, rekla je mama.

„Ti si takav probirljivac“, rekao je tata.

„Jedem ja svašta“, rekao je Gaša.

„Šta na primer?“, upitao je tata.
„Pomfrit. Čips. Pljeske. Picu. Čokoladu.
Bombone. Torte. Kekse. Ma svašta“, rekao je
Grozni Gaša.

„To nije preterano zdravo, Gašo“, rekao je
Savršeni Saša. „Nisi naveo nijedno voće ili
povrće.“

„Pa?“, rekao je Gaša. „Gledaj svoja posla,
žabo.“

„Gaša mi je rekao da sam žaba“, zakukao je
Saša.

„Kre. Kre“, zakreketao je Grozni Gaša.

„Gašo, ne budi grozan“, brecnuo se tata.

„Ne možeš tako nezdravo da se hraniš“,
rekla je mama.

„Slažem se“, rekao je tata.

O-o, pomislio je Gaša. Sada mi sledi
govorancija. Bla bla bla. Da postoje nagrade za
najveće daveže, mama i tata bi ih sve osvojili.

„Hajde nešto da se dogovorimo, Gašo“, rekla
je mama.

„Šta?“, upitao je Gaša sumnjičavo. Mamini i
tatini „dogovori“ obično su podrazumevali da
on mora da uradi nešto grozno za neku bednu
nagradu. Neće ponovo nasesti.

„Ako pet dana uzastopce pojedеш sve
povrće, vodimo te u *Žderi i beži*.“

Gaši je srce poskočilo. *Žderi i beži! Žderi
i beži!* Pa to je Gašin najomiljeniji restoran
na čitavom svetu. Velika neonska reklama s
natpisom „Masno i slasno!“ bleštala je iznad
restorana. Muzika je treštala iz dvadeset
zvučnika. Svaki sto je imao svoj televizor.
Mogli ste da gledate kuvare kako greju vaše
narudžbine u ogromnoj mikrotalasnoj pećnici.
Najbolje od svega, odrasli nikada nisu hteli da
se dugo u njemu zadržavaju i pričaju. Naručiš
šta hoćeš, ždereš i bežiš. Raj.

A kakva tek čudesna hrana! Džambo
burgeri. Ogromne pice. Jezera kečapa. Pomfrita
koliko možeš da pojedеш. Pedeset dve vrste
sladoleda. A nikakvog povrća na vidiku.

Ko zna zašto, mama i tata su mrzeli *Žderi i beži*. Vodili su ga samo jednom i zakleli se da to više nikada neće učiniti.

A sada je, potpuno neverovatno, mama nudila baš to.

„Dogovoreno!“, viknuo je Gaša brže-bolje, da se ona ne predomisli.

„Dobro, to je to“, rekla je mama. „Ješćeš povrće pet dana uzastopce, pa onda idemo.“

„Naravno. Šta god hoćeš“, rekao je Grozni Gaša usrdno. Na sve bi pristao za odlazak u *Žderi i beži*. Pristao bi da go đuska na ulici

i peva: „Aleluja! Ja sam golać!“, za priliku da jede u Žderi i beži.

Savršeni Saša je prestao da jede karfiol. Nije izgledao preterano srećno.

„Ja *uvek* jedem povrće“, rekao je Saša. „Šta je moja nagrada?“

„Zdravlje“, odgovorila je mama.

Dan prvi. Boranija.

„Mama, Gaša još nije ni pipnuo boraniju“, rekao je Saša.

„E baš jesam“, slagao je Gaša.

„E nisi“, rekao je Saša. „Gledao sam.“

„Saša, začepi“, rekao je Gaša.

„Mama!“, zakukao je Saša. „Gaša mi kaže da začepim.“

„Nemoj da govoriš bratu da začepi“, rekla je mama.

„To je nepristojno“, rekao je tata. „A sada jedi boraniju.“

Grozni Gaša je besno pogledao tanjir prepun sluzave boranije. Baš kao leglo zelenih crva, pomislio je. Bljak.

Sigurno je poludeo kada je pristao da pet dana uzastopce jede povrće. Otrovaće se pre trećeg dana. Onda će im biti žao. „Kako smo mogli da budemo tako okrutni?“, vrisnuće mama. „Ubili smo rođenog sina“, zavapiće tata. „Zašto, o zašto smo ga terali da jede zeleniš?“, jecaće.

Prava šteta što će on biti mrtav pa neće moći da na njih zaurla: „Lepo sam vam rekao!“

„Nešto smo se dogovorili“, rekao je tata.

„Znam“, brecnuo se Gaša.

Odsekao je sitan, najsitniji mogući komadić boranije.

„Hajde“, rekla je mama.

Grozni Gaša je polako digao viljušku i prineo otrov ustima.

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! Kakav grozan ukus! Gaša je grcao i pljuvao dok mu je odvratni krajičak boranije klizio niz grlo.

„Vode!“, prodahtao je.

Savršeni Saša je nabo punu viljušku boranije i strpao je u usta.

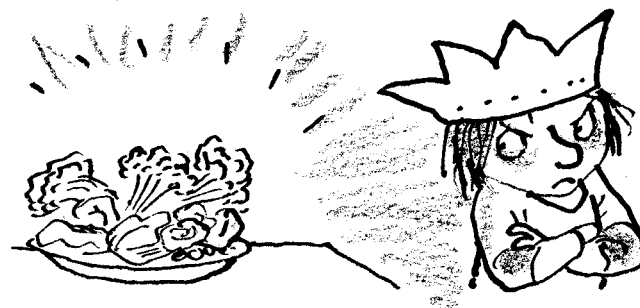
„Super ti je boranija, tata“, rekao je Saša.

„Tako sveža i hrskava.“

„Uzmi i moju ako ti se toliko sviđa“, promrmljao je Gaša.

„Hoću da vidim kako si pojeo i poslednji komadić boranije“, rekao je tata. „Ili ništa od *Žderi i beži*.“

Grozni Gaša se iskezio. Nema šanse da pojede još jedan zalogaj. Ukus je previše grozan. Ali čekaj, *Žderi i beži*. One pljeske! Onaj pomfrit! Oni televizori!

Mora da postoji neki drugi način. Sigurno on, kralj Gaša Grozni, može da porazi tanjir zeleniša.

Grozni Gaša je smislio ratni plan. Bio je opasan. Bio je rizičan. Ali nije mu bilo druge.

Kao prvo, morao je neprijatelju da skrene pažnju.

„Znaš, mama“, rekao je Gaša, pretvarajući se da žvaće, „bila si u pravu. Ova boranija je stvarno ukusna.“

Mama se ozarila.

Tata se ozario.

„Rekla sam ti da će ti se dopasti, samo ako je probaš“, rekla je mama.

Gaša je odglumio da guta, a onda nabo još jednu mahunu. Gurkao ju je po tanjiru.

Mama je ustala da napuni bokal s vodom. Tata se okrenuo da joj nešto kaže. Gaši se ukazala prilika!

Grozni Gaša je pružio stopalo ispod stola i zagolicao Sašu po nozi.

„Saša, pazi, pauk ti se popeo na nogu.“

„Gde?“, ciknuo je Saša i brže-bolje pogledao pod sto.

Hop! Pljus!

Gašina boranija je nekako preskočila na Sašin tanjir.

Saša je digao glavu.

„Ne vidim nikakvog pauka“, rekao je Saša.

„Ja sam ga oterao“, promumlao je Gaša, pretvarajući se da žustro žvaće.

Onda je Saša video svoj tanjir s gomilom boranije.

„Hej!“, rekao je Saša, „blago meni! A ja mislio da sam završio!“

Hi-hi, pomislio je Grozni Gaša.

Dan drugi. Brokoli.

Fiju!

Malo Gašinih brokolija „slučajno“ je sletelo na pod. Gaša je nogom sve gurnuo pod Sašinu stolicu.

Fijuu! Poletelo je još malo Gašinih brokolija. Pa još malo. I još malo.

Tip tap. Tip tap. Tip tap.

Uskoro je pod ispod Sašine stolice bio pokriven brokolima.

„Mama!“, rekao je Gaša. „Saša pravi svinjac.“

„Ne budi tužibaba, Gašo“, rekao je tata.

„On uvek tužaka *mene*“, rekao je Gaša.

Tata je pogledao pod Sašinu stolicu.

„Saša! Pažljivije jedi. Nisi više beba.“

Ha ha ha, mislio je Grozni Gaša.

Dan treći. Grašak.

Pljes!

Gaša je nožem spljeskao zrno graška.

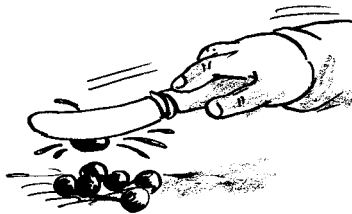
Pljes!

Pa još jedno.

Pljes! Pljes! Pljes!

Pljes!

Uskoro su sva zrna bila bezbedno spljeskana i skrivena pod Gašnim nožem.

„Super ručak, tata“, rekao je Grozni Gaša.

„Posebno grašak. Ja ću da raščistim“, dodao je, pa odneo tanjir do sudopere i brzo oprao nož.

Tata se ozario.

„Postaješ dobar otkako jedeš povrće“, rekao je tata.

„Da“, rekao je Gaša umilno. „Super je kad si dobar.“

Dan četvrti. Kupus.

Zzzzzz

Zzzzzz

„Sletela mi muva u kupus!“, kriknuo je Gaša. Zamlatarao je rukama kroz vazduh.

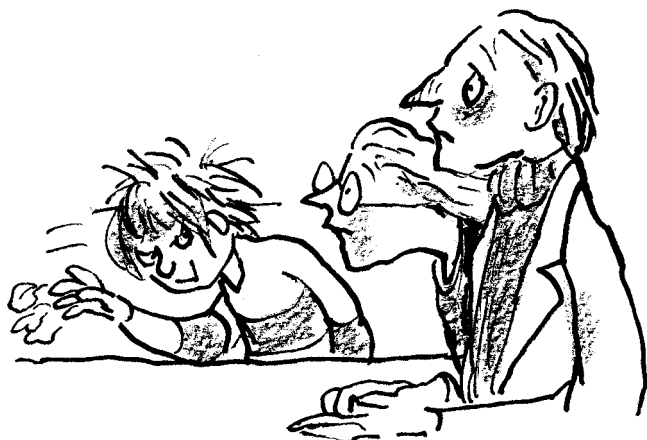
„Gde?“, upitala je mama.

„Tamo!“, rekao je Gaša i skočio iz stolice.

„Eno je na frižideru!“

„Bzzz“, rekao je Gaša tiho.

„Ne vidim nikakvu muvu“, rekao je tata.

„Tamo gore!“, rekao je Gaša, pokazujući na tavanicu.

Mama je digla pogled.

Tata je digao pogled.

Saša je digao pogled.

Gaša je bacio u đubre punu šaku kupusa.
Onda se zavalio za stolom.

„Uf“, rekao je Gaša. „Sada ne mogu da pojedem ovo malo kupusa što mi je ostalo. Mislim, prljava grozna muva ga je svog izgacala, širila bakterije i prljavštinu i kako i...“

„Dobro, dobro“, rekao je tata. „Ne moraš da pojedeš ostalo.“

Ja sam genije, pomislio je Grozni Gaša, smeškajući se. Još samo jedna bitka do – Pobede nad povrćem!

Dan peti. Kelj.

Mama je jela kelj.

Tata je jeo kelj.

Saša je jeo kelj.

Gaša je s mržnjom gledao u kelj. Od sveg bednog, trulog povrća na svetu, kelj je bio najgori. Tako gorak. Tako ogavan. Tako... zelen.

Ali kako da ga se otarasi? Bila je tu Sašina glava, primamljiva meta. Veoma primamljiva meta. Gašu su zasvrbeli prsti. Ne, pomislio je Grozni Gaša. Ne smem sada sve da uprskam, kada sam tako blizu.

Da ga baci na pod? Da ga ispljune u salvetu?

Ili – Grozni Gaša se ozario.

U stolu je, pred mestom na kome je Gaša sedeo, bila mala fioka. Savršena fioka za kelj.

Gaša ju je oprezno otvorio. Šta je jednostavnije nego da prebaci malo kelja unutra dok se pretvara da jede?

Uskoro je fioka bila puna. Gašin tanjir bio je prazan.

„Mama, gledaj! Tata, gledaj!“, zauriao je Gaša. „Tanjir je prazan!“ Što i jeste, pomislio je Gaša veselo.

„Bravo, Gašo“, rekao je tata.

„Bravo, Gašo“, rekla je mama.

„Sutra idemo u *Žderi i beži*“, rekla je mama.

„Urrraaa!“, urliknuo je Grozni Gaša.

Mama, tata, Gaša i Saša hodali su gore, uz ulicu.

Mama, tata, Gaša i Saša hodali su dole, niz ulicu.

Gde li je *Žderi i beži*, s bleštavom neonskom reklamom, treštavom muzikom i ljubičastim zidovima? Sigurno su ga promašili.

Ali kako? Grozni Gaša se mahnito osvrtao. Nemoguće je promašiti *Žderi i beži*. Ona neonska reklama se videla kilometrima daleko.

„Baš je ovde bio“, rekao je Grozni Gaša.

Ali *Žderi i beži* više nije bio tu.

Njegovo mesto zauzeo je novi restoran.

Vegetarijanske vragolije, pisalo je na znaku.

„Novi restoran zdrave hrane!“

